

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. A., narozený,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

Proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. července 2020 č. j. CPR-6741-3/ČJ-2020-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne č. j. KRPA-209782-18/ČJ-2019-000022-SV ze dne 7. 12. 2019, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona

č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný měl dle žalobce dále povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, a to v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však sice důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, opomněl ale zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále žalobce namítá porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, kdy žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce. Pochybení žalovaného je dle žalobce v tom, že aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami, jako správní orgán prvního stupně.
3. Žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, a to jak jeho formu, tak i délku, kdy tyto byly vyměřeny zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu. Žalobce poukazuje na fakt, že se dobrovolně dostavil na pracoviště prvoinstančního orgánu, kde chtěl řešit svou situaci, a to po relativně krátké době nelegálního pobytu v délce přibližně 5 dní, přičemž nikdy neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, má za to, že je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Správní orgán měl podle žalobce i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a žalobcovo dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení. V této souvislosti žalobce poukázal na problémy, které může v důsledku správního vyhoštění mít.
4. Žalobce také namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť sice uvedl hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak prakticky nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je formalistické, nezohledňuje dostatečně specifika případu. Žalobce se přitom domnívá, že jeho návrat do ČR by nebyl reálný s ohledem na praxi správních orgánů. Rozhodnutí o správním vyhoštění není také možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Přitom právě tento argument použil správní orgán a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce uvádí, že sice vlastní cestovní pas a dostatek prostředků, lhůta pro opuštění území však je nedostatečná. Navíc bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. Správní orgán odůvodnil v tomto směru své rozhodnutí pouze tak, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, chybí zde tedy jakákoli individualizace. Stanovená doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce i dalším okolnostem případu. V obdobných případech se ukládá správní vyhoštění v délce maximálně 1 rok, vyhoštění v délce 18 měsíců je neadekvátní a nepředvídatelné.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

7. Dne 31. 5. 2019 se žalobce se svým právním zástupcem dostavil na oddělení policie za účelem legalizace svého pobytu. Svou totožnost žalobce prokázal cestovním dokladem. Bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Při výslechu žalobce téměř ke všem dotazům správního orgánu I. stupně shodně sdělil, že na danou otázku nebude odpovídat, ale vyjádří se k ní písemně ve lhůtě 10 dnů. Součástí spisu je závazné stanovisko ze dne 22. 7. 2019 ev. č. ZS50092 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
8. Rozhodnutím č. j. KRPA-209782-18/ČJ-2019-000022-SV ze dne 7. 12. 2019 správní orgán I. stupně žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, avšak své odvolání nijak neodůvodnil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
11. K námitce žalobce, že správními orgány nebyl náležitě zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vycházel mimo jiné z protokolu o výslechu sepsaného s žalobcem dne 31. 5. 2019. Při této příležitosti měl žalobce možnost sdělit správnímu orgánu veškeré relevantní skutečnosti, které považoval za důležité, a svou situaci náležitě objasnit. Žalobce však k téměř každé z otázek, které mu byly kladeny, uvedl pouze to, že se k dané otázce vyjadřovat nebude, přičemž se vyjádří písemně ve lhůtě 10 dnů. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a právní zástupce žalobce byl proto dne 2. 7. 2019 vyzván k vyjádření ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Vzhledem k tomu, že ani v této lhůtě správní orgán od žalobce ani právního zástupce žádné vyjádření neobdržel, nezbylo mu než vycházet z obsahu spisového materiálu.
12. Z protokolu o výslechu je zřejmé, že žalobce byl o daném postupu řádně poučen. Byl náležitě informován o tom, že v případě odmítnutí výpovědi bude správní orgán vycházet ze spisového materiálu. Namítá-li nyní žalobce jakékoli nedostatky, pokud jde o skutková zjištění, pak soud musí konstatovat, že sám žalobce zapříčinil, že správní orgán byl nucen pracovat pouze s informacemi, které obsahoval spisový materiál. Žalobce se mohl k jednotlivým zjištěním vyjádřit či je doplnit, mohl správnímu orgánu uvést další doplňující vysvětlení. Této možnosti však žalobce nevyužil, kdy se nevyjádřil ani ústně, ani neposkytl avizované písemné vyjádření. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 4. 3. 2019 na národní vízum vydané dne 18. 2. 2019 v Taškentu, které bylo platné od 25. 2. 2019 do 25. 5. 2019 na 90 dnů s povoleným počtem vstupů 1. Vzhledem k tomu správní orgán konstatoval, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 26. 5. 2019 do 31. 5. 2019. Konkrétně správní orgán vycházel z podkladů, které vypočetl v bodě III rozhodnutí. Jedním z podkladů bylo mimo jiné i závazné stanovisko ev. č. ZC50092 ze dne 22. 7. 2019 se závěrem, že vycestování žalobce je možné. S tímto postupem se žalovaný

zcela ztotožnil a rovněž soud žádné pochybení správní orgánů, pokud je o zjišťování skutkového stavu a dostatečnost podkladů nenalezl.

13. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“*
14. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost a délku daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 26. 5. 2019 do 31. 5. 2019. Následně tuto dobu stanovil na 18 měsíců. Žalovaný k tomu uvedl, že takové řešení je zcela přiměřené a plně odpovídá okolnostem případu. Vzhledem k tomu, že maximální možná doba v daném případě byla 3 roky, přičemž doba stanovená žalobci byla 18 měsíců, soud má ve shodě s žalovaným za to, že takováto délka je zcela adekvátní, a nikoli nepřiměřená. Žalobce se sice dostavil sám ke správnímu orgánu, avšak toto je v jeho případě jediná polehčující okolnost, neboť se správním orgánem nikterak dále nespolupracoval. Ani skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR byl zjištěn toliko v řádu dnů, nemůže sama o sobě být důvodem pro neuložení správního vyhoštění.
15. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné provedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (těž z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 - 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 - 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 - 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu mnohých se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“* Soud neshledal nepřiměřenou ani stanovenou dobu k vycestování v délce 15 dní, kdy žalobce disponuje cestovním dokladem, a jak sám uvádí, má i dostatečné finanční prostředky.

16. Vzhledem k tomu, že žalobce se v průběhu řízení k žádnému z dotazů nevyjádřil a neposkytl o sobě žádné informace, byl správní orgán nucen posoudit jeho situaci, jak bylo již uvedeno, na podkladě správního spisu. Správní orgán proto uvedl, že žalobce je dospělou a svéprávnou osobou, která porušovala svým protiprávním jednáním právní řád ČR, a dále shledal, že v daném případě převažuje veřejný zájem na jeho vycestování nad ochranou jeho soukromého života. Žádné vazby žalobce k ČR zjištěny nebyly. Žalobce v žalobě také namítá, že bylo na místě, aby žalovaný postupoval mírnějším způsobem, neboť nebylo nezbytné žalobci uložit správní vyhoštění.
17. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.
18. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu.
20. Soud nedává za pravdu žalobci, ani pokud jde o jeho námitku, že s ohledem na praxi správních orgánů považuje svůj návrat do ČR za nereálný. I kdyby měl žalobce, pokud jde o cestování do ČR v budoucnu nějaké potíže z důvodu nynějšího správního vyhoštění, je třeba poukázat na to, že se žalobce se do této nepříznivé situace uvedl zcela sám vlastní

vinou. Bylo na něm, aby se dostatečně informoval o možnostech svého pobytu. Rovněž soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že argumentem žalovaného pro uložení správního vyhoštění měl být fakt, že má žalobce ve vlasti zázemí a má se kam vrátit. Tato námitka je zcela nedůvodná, neboť rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně takové závěry neobsahují, přičemž ani je obsahovat nemohly, neboť žalobce žádné informace o svém zázemí v domovském státě neposkytl a žádné nebyly ani zjištěny. Správní orgány vycházely v tomto bodě ze závazného stanoviska ze dne 22. 7. 2019 ev. č. ZS50092.

21. Závěrem soud uvádí, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.
22. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 5. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

soudce